

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ὁ ἐξελασμός.

[Συνέχεια]

— Ἐχω ἀκόμη νὰ σ' ἐρωτήσω καὶ τι, εἶπεν ἡ Χρυσσαυγή.

— Νὰ ἰδοῦμε, τί θὰ 'πῆς.

— Θὰ λαμβάνω εἰδήσεις ἀπὸ τὸν πατέρα μου καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα μου;

— Ναί, θὰ φροντίσω δι' αὐτό.

— Θὰ ἡμπορῶ νὰ τοὺς γράφω;

— Αὐτό, ἐπειδὴ δὲν τὸ ἤξεύρω, δὲν ἡμπορῶ νὰ σοῦ τὸ ὑποσχεθῶ, ἀπεκρίθη ἡ Σημαδεμένη μετὰ σιγῆς δισταγμὸν. Νὰ ἐδωτῇ τὸ ἀφεντικό καὶ νὰ ἰδοῦμεν τί θὰ 'πῇ.

— Δὲν κάθεται ἐδῶ ὁ κύριος;

— Ὁχι.

— Πότε θὰ τὸν ἰδῆς;

— Ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν.

— Πολὺ εἶναι! ὑπέλαβεν ἡ Χρυσσαυγή. Καὶ ἐστέναξε.

— Τώρα, ἐπανελάβεν ἡ Σημαδεμένη, θὰ πλαγιαίσῃς, διότι βλέπω ὅτι ἔχεις ἀνάγκη νὰ κοιμηθῇς. Δὲν θὰ κρυώσῃς, διότι ἐφρόντισα νὰ σοῦ δώσουν καλὸν σκέπασμα.

Ἡ Χρυσσαυγή ἐμεδίασε μεδίαν μα πικρόν.

— Ἀς πηγαίνω! καλὴ νύκτα, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ Κοκάς.

— Ἀναχωρεῖς;

— Πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω νὰ ἡσυχάσῃς· σὲ ἡσυχάσα καὶ δὲν φοβάσαι πλέον.

— Δὲν θὰ κλείσῃς τὴν θύραν;

— Ὁχι, σοῦ τὸ εἶπα αὐτό. Καλὴ νύκτα, κορίτσι μου!

Ἡ Σημαδεμένη ἀπεσύρθη, ἀφῆσα ἀνοικτὴν τὴν θύραν τοῦ Πύργου, ἀλλ' ἡ Χρυσσαυγή ἤκουσεν ὅτι ἐκλείει διὰ διπλῆς στροφῆς τὴν θύραν τοῦ ἄλλου δωματίου. Ὅτε δ' ἐφθασε πλησίον τοῦ ἀνδρός της, θερμαίνοντος τοὺς πόδας ἀπέναντι μεγάλης πυρᾶς.

— Λοιπὸν; τὴν ἠρώτησεν οὗτος.

— Λοιπὸν, τί;

— Πολὺ ἔμεινες ἐπάνω!

— Ἐφοβεῖτο τὸ κορίτσι, μήπως δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἡσυχάσω;

— Αἶ! τὸ ἐπέτυχες;

— Καὶ γιατί ἤθελες νὰ μὴν πιτύχῃ;

— Δὲν παραξενεύομαι διόλου, διότι εἶσαι μιὰ διαβολογυναῖκα! Αἶ, καὶ τί λέγει;

— Τί θέλεις νὰ λέγῃ; Ἡ καυμένη εἶναι ἡμερὴ σὰν ἀράκι· θὰ τὴν κάνωμεν ὅ,τι θέλωμεν.

— Καλά. Ἀλλὰ ξεύρεις, Σημαδεμένη, σὲ γνωρίζω· δὲν πρέπει νὰ φανῇς παραπολὺ εὐαίσθητος.

— Ἐννοια σου, ξέρω ἐγὼ τί ἔχω νὰ κάμω, ἀνταπήντησεν ἡ γυνὴ μετ' ὀργῆς.

— Μὴ πειραχθῇς δι' ὅσα σοῦ εἶπα, διότι πρέπει νὰ γείνη ἐκεῖνο μόνον, τὸ ὁποῖον πρέπει καὶ τίποτε περισσώτερον. Ὁ ὑποκόμης ὑπεσχέθη νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ γηρατειὰ μας, καὶ πρέπει νὰ μὴ γείνωμεν αἰτία νὰ χάσωμεν ὅ,τι μᾶς ὑποσχέθηκε.

— Φθάνει πλεῖα τώρα, κάνε μου τὴ χάρι νὰ βουδαθῇς.

— Γουά, γουά, γουά, ὑπέλαβεν ὁ Κοκάς, τὴν φωνὴν κυνὸς ἀπομιμούμενος.

Καὶ ἤρχισε νὰ συνδουλίξῃ τὸ πῦρ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ξυλοπεδίου του.

Ἡ Χρυσσαυγὴ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κλίνης, σύννους καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τεταπεινωμένην ἔχουσα.

— Ναί, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, παράδοξον αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοῦ συμβαίνει. Εἶναι ἄρα γε ἀληθὴ ὅσα μοῦ εἶπεν ἡ γυνὴ αὕτη; Πρέπει νὰ τὸ πιστεύσω, διότι δὲν ἡμπορῶ νὰ ἐξηγήσω ἄλλως διατί μ' ἔφεραν ἐδῶ. Καὶ ἔπειτα διατί τάχα θὰ μοῦ ἔλεγε ψεύματα; Ἡδύνατο νὰ σιωπήσῃ μοι τὰ εἶπεν ὅμως διότι τὸ ἠθέλησε... Ὡστε δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβηθῶ... Παράδοξον ὅτι εἶμαι ἡσυχος καὶ δὲν αἰσθάνομαι πλέον τρόμον. Ἀ! δὲν θὰ ἤμην τοιουτοτρόπως, ἐὰν εἶχον νὰ φοβηθῶ! Ναί, δὲν ἀνησυχῶ πλέον, καὶ εἶμαι σχεδὸν τόσον ἡσυχος, ὥς νὰ εὐρισκόμην πλησίον τῆς μητρός μου, εἰς τὸ δωματίόν μου.

Παρήλθε πλέον τῆς ἡμισείας ὥρας, αἶφνης δὲ ἤσθάνθη ψυχος, αἱ κνήμει καὶ αἱ χεῖρες αὐτῆς ἐπάγωσαν καὶ ἡ ὑγρασία τῶν τοίχων καὶ τῆς νυκτὸς ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων της· ἤρχισε νὰ τρέμῃ ὑπὸ τοῦ ψύχους.

— Αἶ, ἄς πλαγιαίσω, ἐψιθύρισεν.

Καὶ ἀπεκδυθεῖσα κατεκλίθη ἀφῆσα ἀνημμένην τὴν λυχνίαν. Μετὰ μικρόν ἐκλείσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ της. Ἀλλὰ δὲν ἐκοιμάτο ἀκόμη· διετέλει ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ τῇ πρὸ τοῦ ὕπνου, καθ' ἣν ἡ διάνοια κυμαίνεται καὶ πλανᾶται ἐν τῷ ἀόριστῳ.

Ἐβλεπε τὴν παιδαγωγὸν της πλησίον αὐτῆς ὑπεριδιδῶσα αὐτὴ καὶ κύπτουσαν ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ τῇ ἐφάνη ὅτι ἤσθάνετο τὴν ἐπαφὴν τῶν χειλέων της ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς.

Συχνάκις, πρὶν ἢ κοιμηθῇ τῇ συνέβαιεν ἡ παραίσθησις αὕτη.

Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐκλείσεν αὐτοὺς παρευθὺς.

— Μαμά, μαμά! ἐψιθύρισε καὶ ἀπεκοιμήθη.

I

Ἀπόφασις.

Ἰδωμεν πῶς ὁ κόμης Δελασέρ ἐγκατέλιπε τὴν σύζυγον αὐτοῦ λιπόθυμον καὶ ἐπέβη ἐν σπουδῇ τῆς ἀμάξης, ἥτις ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν Δαβύ, ἀφοῦ εἶπεν εἰς τὴν θυρωρὸν ν' ἀναβῇ ταχέως παρὰ τῇ κυρίᾳ Δουρανδου, ἥτις ἠσθάνθη ἑαυτὴν κακῶς ἔχουσαν.

Ἡ θυρωρὸς αὕτη—ποιῶσα ἐξαίρεσιν τῶν λοιπῶν θυρωρῶν—ἦτο λίαν ἐξαίρετος γυνὴ ὑπελήπτετο καὶ ἡγάπα μεγαλῶς τὴν κόμην Δελασέρ, μὴ θεωροῦσα αὐτὴν ἄλλως ἢ ἀπλῶς ὡς πτωχὴν παιδαγωγόν.

Χάρις εἰς τὰς μετὰ προθυμίας δοθείσας

περιποιήσεις ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἐβράδυνε νὰ συνέλθῃ.

— Ἀ! σεῖς εἰσθε; εἶπε τῇ θυρωρῷ ἀναγνωρίσασα αὐτὴν, εἰσθε πολὺ καλὴ, εὐχαριστῶ.

Εἶτα προσβλέψασα ἐκπληκτικῶς ἐν τῷ δωματίῳ.

— Μήπως ἀνεχώρησεν; ἠρώτησεν.

— Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος; Ναί, ἀνεχώρησεν. Αὐτὸς μοῦ εἶπε νὰ ἔλθω ἐδῶ, ἐγὼ ἀνέβηκα γρήγορα γρήγορα καὶ σὰς εὐρήκα ἐκπλωμένην ὡς νεκράν. Ἀχ! καὶ νὰ τῷ ξυρεῖ... ἐγὼ δὲν θὰ τὸν ἀφίνα ν' ἀναβῇ ἄς ἔλθῃ καὶ θὰ τὸν πάρω μὲ τὸ ξύλο. Θεέ μου! εἶναι δυνατόν νὰ φέρῃ κἀνείς εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν μίαν δυστυχῆ γυναῖκα! ὦ! αὐτοὶ οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν καρδιά! Ἀλλὰ τί σὰς ἔκαμε λοιπὸν αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος; Μήπως ἠθέλησε νὰ σὰς κλέψῃ;

Ἡ κόμηςσα ἐκίνησεν ἀποφατικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Καλά, καλά, ἐπανελάβεν ἡ θυρωρὸς· ἔχω ἐγὼ ράμματα γιὰ τὴν γοῦνάν σου, καὶ ἐὰν ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ ἐπιστρέψῃ, θὰ 'σιάζω τὰ πλευρά σου πολὺ καλὰ.

— Δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ, εἶπεν ἡ κόμηςσα.

— Τότε τόσον τὸ καλλίτερον διὰ τὰ κόκαλά σου. Ἀλλὰ τέλος πάντων τί σὰς ἔκαμε;

— Ἦλθε νὰ μοῦ εἴπῃ κακὴν, κακίστην εἰδήσιν, ἀπεκρίθη ἡ κόμηςσα μετ' ἀναστεναγμῶν· ἐνόμισα ὅτι προσεβλήθη ὑπὸ ἀποπληξίας καὶ ἔπεσα ἀναίσθητος.

— Ἀ! ὑπέλαβεν ἡ θυρωρὸς· εἶναι λοιπὸν πολὺ σοβαρὸν αὐτὸ τὸ ὁποῖον σὰς συμβαίνει;

— Ναί, εἶναι φοβερόν. Ἀλλὰ μὴ μ' ἐρωτᾷς, διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς ἀποκριθῶ.

Καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρατηθῇ ἤρχισε νὰ ὀλοφύρῃται, ἐνῶ τὰ δάκρυά της ἐπλημμύρουσαν τὰς παρειάς της· εἶχε τὴν καρδίαν συντετριμμένην καὶ τὸ στήθος ἐν στενοχωρίᾳ. Ἡ ἐκρηγῆς τῆς λύπης της τὴν ἀνεκοῦρυσεν.

— Ἐλα δά, κυρία Δουρανδου δὲν πρέπει νὰ κλαίῃς τοιουτοτρόπως· ἀπαιτεῖται καὶ ὀλίγη γεννασιότης.

— Τὰ δάκρυα μὲ ὠφελοῦν καὶ εἶναι καλὸν νὰ κλαύσω, ὅταν εἰμπορῶ.

— Ἐστω· ἀλλὰ νὰ μὴν ἀρρωστήσετε. Ἐλα, τί πρέπει νὰ κάμω διὰ σὰς; Ἐχετε ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε;

— Ὁχι, εὐχαριστῶ. Αἰσθάνομαι τώρα ἀνακούφισιν. Τὰ νεῦρά μου... ἀλλὰ τώρα εἶμαι καλλίτερα, μοῦ ἔρχονται αἱ δυνάμεις. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὰς κρατήσω περισσώτερον, ἔχετε ἐργασίαν καὶ εἰμπορεῖτε νὰ μὲ ἀφήσετε. Καὶ πάλιν σὰς εὐχαριστῶ.

Ἡ θυρωρὸς ἐννοήσασα ὅτι ἡ παιδαγωγὸς ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνη ἀπεσύρθη.

— Ἀς σκεφθῶ, εἶπε καθ' ἑαυτήν ἡ κόμηςσα ἀπομάξασα τὸ πρόσωπον, τί θὰ κάμω; Δὲν εἰμπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ κλαίουσα καὶ ὀλοφυρμένη καὶ νὰ παραδίδωμαι εἰς ματαίαν ἀπελπισίαν. Ὁχι, ὀχι. ἔχω νὰ πράξω καὶ τι καλλίτερον. Ἡ κόρη μου ἐξηφανίσθη, ἀνηρπάχθη! Ἀ! τὸν ἄθλιον, αὐτὸς εἶναι! Τὸν ἀναγνωρίζω ἀπὸ τὸ ἀνάνδρον καὶ ἄτιμον ἔργον του! Δὲν μὲ ἠπάτη-

σαν αἱ προαισθήσεις μου· ναί, ἡσθάνομην τὴν συμφορὰν. Ἀλλὰ τί θέλει λοιπὸν νὰ κάμῃ τὸ τέκνον μου; Ποῖον ἀπαίσιον σχέδιον μελετᾷ; τί θέλει; τί ἐλπίζει; Ἐμίσει τὸν κόμητα Δελασέρ, διατὶ ὅμως, ποτὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ μάθω. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἐξεδικήθη ἀρκούντως, ὁ ἄθλιος;... ὦ! πῶς τὸν μισῶ σήμερον αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος μὲ ἔρριψεν εἰς τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου.

Ἠγέρθη καὶ μὲ ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς,

— Τί; ἀνέκραξεν ἀγρίως· δὲν τῷ ἤρκεσεν ὅτι κατέστρεψε τὴν μητέρα, ἀλλὰ θέλει νὰ πληξῇ καὶ τὴν κόρην! ὦ! τὸ τέρας!.. Ἀλλὰ εἶναι ἱκανὸς τὰ πάντα νὰ διαπράξῃ... εἶναι ἱκανός...

Καὶ διεκόπη ἀποτόμως, συνταραχθεῖσα ὑπὸ σπασμώδους τρόμου.

— ὦ! ὄχι, ὄχι, ἐπανελάβην, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον· ὅσον καὶ ἂν ᾔται ἀτιμος, δὲν θὰ ἐτόλμα... Ὁχι, ὄχι, δὲν θέλω κἀν νὰ κάμω τὴν φρικώδη αὐτὴν σκέψιν. Βεβαίως θέλει νὰ διαπράξῃ νέαν ἱμιάν, ἀλλ' ὄχι αὐτήν, ὄχι αὐτήν!...

Καὶ σιωπήσασα ἐπὶ στιγμὴν, ἐπανελάβε μετὰ μανίας καὶ βραχνῶδε τῇ φωνῇ·

— Ὑποκόμη Σανζάκ, θὰ μοῦ ἀποδώσῃς τὸ τέκνον μου, ἄλλως ἀλλοίμονον εἰς ἐσέ, ἀλλοίμονον!

Αἰσθανομένη δ' εἰσέτι ἀδυναμίαν εἰς τοὺς πόδας, κατέπεσεν ἐπὶ καθίσματος καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἐβυθίσθη εἰς τὰς θλιβεράς αὐτῆς σκέψεις.

— Ἀνηπάγη, ἀνηπάγη! εἶπεν, ἐπαναλαμβάνουσα τὸν μονόλογόν της· ὦ! καλὰ ἐμάντευσα ὅτι θὰ ἐζήτει νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς θυγατρὸς μου, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑποθέσω ὅτι θὰ εἶχεν ἀρκετὴν θρασυτητα καὶ ἀναιδείαν νὰ ἀρπάσῃ μίαν ἀθώαν κόρην, ἡ ὁποία κἀνὲν κακὸν δὲν τοῦ ἔκαμε... Καὶ ὁ κόμης Δελασέρ δὲν κατηγορεῖ αὐτόν, ἀλλ' ἐμέ! Ἀπὸ τὴν δυστυχῇ μητέρα, τὴν ὁποίαν ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ παιδί της, ἦλθε νὰ ζητήσῃ ὁ πατήρ τὴν θυγατέρα του!... Ποῖος ἐξαγνισμός, Θεέ μου! Θὰ πῶ μέχρι τρυγὸς τὸ ποτήριον ὅλων τῶν πικριῶν! Ἠδυνήθη νὰ μὲ κατηγορήσῃ, νὰ μὲ θεωρήσῃ ἐνοχόν, ἐμέ, ἐμέ! Φεῦ! δι' αὐτὸν εἶμαι πάντοτε ἀθλία... ἀλλὰ τὸν συγχωρῶ, ἡ λύπη του ἀπεπλάνησε τὸ λογικόν του. Δυστυχῆς ἐγώ, οὐδὲ κἀν τὸ δικαίωμα ἔχω νὰ θεωροῦμαι προσβεβλημένη ὑπὸ ἀδίκου ὑποψίας· πρέπει νὰ συγχωρῶ.

»Θὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὕρω ἐξ ἄπαντος καὶ νὰ τοῦ εἰπῶ... ἀλλ' ὄχι, τὸν γνωρίζω, θ' ἀρνηθῇ νὰ μὲ δεχθῇ, καὶ ἐὰν δὲ μὲ ἄφινε νὰ φθάσω μέχρις αὐτοῦ, θὰ τὸ ἔκαμνε διὰ νὰ μὲ ἀποστραφῇ καὶ μὲ περιφρονήσῃ διὰ τῆς ὀργῆς του, δὲν θὰ μὲ ἤκουε ποσῶς καὶ δὲν θὰ μὲ ἐπίστευεν. Ἄ! ἔν μόνον μέσον ἔχω ν' ἀποκριθῶ εἰς τὴν κατηγορίαν του, νὰ τοῦ ἀποδώσω ὁπλαδὴ τὴν θυγατέρα του.

»Λοιπὸν ναί, θὰ τοῦ τὴν ἀποδώσω... Μόνη, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, θ' ἀντιπαλαίσω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ».

Ἐὰν ἐγνώριζεν ἡ κόμησσα ποῦ κατοίκει ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, θὰ ἐνεδύετο ἀμέσως

ὅμως μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ζητήσῃ ἐπιτακτικῶς τὴν θυγατέρα της.

Εἶχε στερεὰν ἀπόφασιν, ἐμελλε νὰ σταθῇ ἀπέναντί του ἀπειλητικῇ καὶ φοβερᾷ.

Ἀλλὰ πρὸ παντός ἔπρεπε νὰ ἡζύρῃ πού θὰ τὸν εὕρῃ.

Καὶ ἐνῶ διελογίζετο, ἐσκέφθη τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς μαθήτριαν Ἀδέλαν Λατρὰδ.

— Ναί, εἶπε καθ' αὐτήν, διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ μάθω τὴν διεύθυνσίν του.

Τότε ἐσκέφθη, ἐὰν ἔπρεπε νὰ μεταβῇ πρὸς ἐντάμωσιν τῆς δεσποινίδος Λατρὰδ ἢ ἀπλῶς νὰ τῇ γράψῃ.

Ἀφοῦ ἐπὶ στιγμὴν διετέλεσε δισταζούσα, παρητήθη νὰ μεταβῇ εἰς τοῦ κ. Λατρὰδ, μεταβᾷσα δὲ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔλαβε τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα· εἶτα ἐπιστρέψασα εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιον ἐκάθησεν ἐνώπιον στρογγύλης τραπέζης καὶ ἔγραψε ταχέως ὀλιγόστιχον ἐπιστολήν, ζητοῦσα συγγνώμην καὶ προφασίζομένη ἐλαφρὰν ἀδιαθεσίαν, ἥτις τὴν ἡμπούσε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ δευτέραν φορὰν τὸν κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα Λατρὰδ μετὰ τὴν γενομένην αὐτῇ ἐνθερμον ὑποδοχὴν· παρεκάλει δὲ τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς μαθήτριαν νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ τῇ φανερῶσιν ποῦ κατοίκει ὁ ὑποκόμης Σανζάκ.

Ἀφοῦ ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν καὶ ἐσφράγισεν αὐτήν, ἐσκέφθη νὰ γράψῃ καὶ πρὸς τὸν σύζυγόν της, καὶ τῷ εἶπῃ μόνον ὅτι ἀδίκως τὴν κατηγορήσει. Ὅθεν ἔγραψε τὰ ἐξῆς εἰς ἕτερον φύλλον χάρτου:

«Λύριε κόμη».

Ἀλλ' ἀνεκόπη ἀμέσως μεταβαλοῦσα ἰδέαν.

— Ὁχι, ἐψιθύρισε· ἄλλως τε πρὸς τί; Ἐὰν ἀνεχώρησεν, ἀφοῦ μὲ εἶδε λιπόθυμον εἰς τοὺς πόδας του, ἔπεται ὅτι ἐνόησεν ὅτι ἠπατάτο κατηγορῶν με.

Μετὰ μικρὸν ἡ κόμησσα κατέβη ἕνα ρίψῃ τὴν ἐπιστολήν αὐτῆς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Ὅτε ἐπέστρεψεν, ἡ θυρωρὸς, ἥτις τὴν εἶδεν ἐξερχομένην καὶ ἀνέμενε τὴν ἐπάνοδόν της, τὴν ἐσταμάτησε καὶ τῇ εἶπε:

— Βλέπω ὅτι εἰσθε τώρα καλὰ, μελονότι εἰσθε ἀκόμη ὀλίγον ὠχρὰ. Ἐμβήτε λοιπὸν νὰ καθήσετε ὀλίγον.

— Ὁχι, εὐχαριστῶ, θ' ἀναβῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, διότι ἔχω ὀλίγην ἐργασίαν.

— ὦ! ἔχετε καιρὸν τώρα ποῦ εἰσθε χωρὶς θέσιν.

— Καὶ δὲν πρέπει τάχα νὰ ἐξέλθω διὰ νὰ ζητήσω; ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα πειρωμένη νὰ μειδιάσῃ.

— Ὁχι δά, δὲν λέγω αὐτό, ἀλλὰ καὶ δὲν εἰσθε ἡναγκασμένη νὰ βγῇτε διὰ νὰ ζητήσετε καὶ προμηθευθῇτε τὸ σημερινόν σας ψωμί, ὡς τόσαι ἄλλαι· θὰ ἔχετε ὀλίγα χρήματα. Τέλος πάντων, κατὶ ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ, καὶ δι' αὐτὸ τολμῶ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ καθήσετε ὀλίγον πλησίον μου.

— Ἐχετε νὰ μοῦ εἰπῇτε κατὶ; ὑπέλαβεν ἐκπληκτος ἡ κόμησσα, ἥτις εἰσῆλθε συναμα εἰς τὸ θυρωρεῖον.

— Ναί.

— Τότε σὰς ἀκούω, εἶπεν ἡ νεαρά γυνὴ καθίσασα.

— Πρὸ ὀλίγου ἡ θεὰ Λολόττα, ἡ οἰνοπῶ

λῆς, μοῦ διηγήθη ὅσα συνέβησαν χθὲς τὸ βράδυ. Νομίζω ὅτι θὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ αὐτό, διότι πρόκειται περὶ τοῦ ἀμαξηλάτου τῆς ὠραίας νέας, ἡ ὁποία ἦλθε χθὲς νὰ σαξίδῃ.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα ἀνασκιρτήσασα.

— Λοιπὸν ἰδοὺ τί συνέβη, ἐπανελάβην ἡ θυρωρὸς· ἐνῶ ἡ ὠραία κόρη συνωμίλει μαζὴ σὰς, ὁ ἀμαξηλάτης ἐμβῆκε μ' ἕνα φίλον του εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον τῆς θεῆς Λολόττας διὰ νὰ πιοῦν καὶ ἤπιαν μιὰ μποτίλια οἱ δύο τους, τὴν ὁποίαν τοὺς ἔφερον ἡ θεὰ Λολόττα εἰς ἕνα δωμάτιον εἰς τὸ βάθος τοῦ οἰνοπωλείου. Βέβαια, μὲ δύο ποτήρια κρασί δὲν ἐμέθυσε ὁ ἀμαξηλάτης, ἀπεκοιμήθη ὅμως βαθεῖα· μάλιστα, ποῦ μῆτε κανονία δὲν θὰ τὸν ξυπνοῦσε. Ἡ θεὰ Λολόττα νομίζει ὅτι ὁ φίλος του, διὰ νὰ τοῦ παίξῃ κάμμιὰ, ἔρριψε κατὰ τὴν εἰς τὸ ποτήρι του.

— ὦ! τὸ ἐννοῶ, τὸ ἐννοῶ, ἐψιθύρισε ἡ κόμησσα.

— Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ἐπερίμενε, φαίνεται, νὰ ἰδῇ τὸν ἀμαξηλάτην ἀποκοιμισμένον τόσον γρήγορα καὶ τόσον βαθεῖα, ἐξηκολούθησεν ἡ θυρωρὸς· θὰ ἐμείνεν ἀποσβολωμένος, διότι ἤξευρε πῶς ἡ ἀμαξά ἦτο εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐπερίμενε τὴν δεσποινίδα, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἤρχει νὰ ἐπιστρέψῃ. Τί νὰ κάμῃ τότε; μιὰ καὶ δύο, ἐπῆρε τὸ ἐπανωφόρι καὶ τὸ καπέλο τοῦ ἀμαξηλάτου, ἐπλήρωσε τὸ κρασί τὸ ὁποῖον ἤπιαν καὶ ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ κοιμωμένου· ἡ δεσποινὶς ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἀμαξάν της, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι δὲν ἦτο ὁ ἀμαξηλάτης της εἰς τὴν θέσιν του.

— ὦ! τὸν ἄθλιον, ποῖα τόλμη; διενόηθη ἡ κόμησσα.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σὰς εἰπῶ εἰς ποῖαν κατάστασιν ἦταν ὁ ἀτυχὴς ἀμαξηλάτης, ὅταν μετὰ δύο ὥρας ἡ θεὰ Λολόττα κατώρθωσε νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ. ὦ, καὶ νὰ τὸν ἐβλέπατε πῶς ἔκαμνε· ἦτο ὁ καυμένος σὰν τρελλός· ἐπῆδα, ἐκτύπα τὰ πόδια του καὶ ἐξερρίζωνε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν. Καὶ μὰ τὴν ὀλήθειαν, εἶχε λόγον νὰ κάμνῃ ὅλα αὐτά. Ὅταν ἔχῃ κανεὶς καλὴν θέσιν, ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ τὴν χάσῃ, καὶ εἶναι πιθανὸν σήμερον τὸ πρῶτόν σὺ γονεὺς τῆς δεσποινίδος νὰ τοῦ ἔδωκαν τὰ παπούτσια στὸ χέρι.

Ἡ κόμησσα, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους ἐφαίνετο σκεπτομένη βαθείως.

— Λοιπὸν σὰς ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὰ τὰ ὁποῖα σὰς διηγήθη; ἠρώτησεν ἡ θυρωρὸς, βλέπουσα ὅτι ἡ νεαρά γυνὴ ἐξηκολούθει νὰ μὲνῃ σιωπηλῇ.

Ἡ κόμησσα ἀνετινάχθη καὶ ὠρθώθη ἀποτόμως.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη, καλὰ ἐκάματε νὰ μοῦ τὰ εἰπῇτε καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

— Λυποῦμαι τὸν πτωχὸν ἀμαξηλάτην, ἐπανελάβην ἡ θυρωρὸς· θὰ γνωρίζετε τοὺς γονεὺς τῆς δεσποινίδος, καὶ ἐὰν ἡμπορῇτε νὰ μεσολαβήσετε διὰ τὸν καυμένον, θὰ κάμετε καλὸν ἔργον.

— Ναί, εἶπεν ἡ κόμησσα, θὰ κάμω ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν θέσιν του.

Καὶ ἡγέρθη χαιρετίσασα δὲ τὴν θυρωρὸν διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Περὶ τὴν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν ἦτο ἐνδεδυμένη καὶ ἐτοιμὴ νὰ ἐξέλθῃ. Κομίσασα τὴν ἐπιστολὴν αὐτῆς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον πρὸ τῆς ἐννάτης, ὑπελόγισεν ὅτι ἡ δεσποινὶς Λατρὰδ θὰ ἐλάμβανεν αὐτὴν μεταξὺ τῆς ἑνδεκάτης καὶ τῆς μεσημβρίας, καὶ ὅτι ἔαν, ὡς ἤλπιζεν, ἡ νεᾶνις τῇ ἀπῆντα ἀμέσως, θὰ ἐλάμβανε τὴν ἀπάντησίν της πρὸ τῆς τετάρτης.

Ἀνέμενε λοιπόν.

Καὶ δὲν ἤπατάτο εἰς τοὺς ὑπολογισμούς της, διότι ὄντως, ὀλίγον πρὸ τῆς τετάρτης, ἡ θυρωρὸς ἐκρούσε τὴν θύραν τῆς κομίζουσα τὴν ἀπάντησιν τῆς δεσποινίδος Λατρὰδ.

Εὐθὺς ὡς ἐκλείσεν ἡ κόμησσα τὴν θύραν, ἀπεσπράγισε μετὰ σπουδῆς τὴν ἐπιστολὴν.

Τοῦ τί ἔγραφεν αὐτῇ ἡ νεᾶνις :

« Ἀγαπητέ μοι καλὴ κυρία Δουράνδου,

» Σὰς συγχωρῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας· καὶ ὅμως θὰ ἐλογίζομαι λίαν εὐτυχὴς, ἔαν σὰς ἐβλεπον αὖθις. Ὑμεῖς πάσχετε, ἐγὼ δὲ εἶμαι λίαν κατηφής, ἵνα μὴ εἶπω ἀπαρηγόρητος! Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς νὰ ἔλθῃτε νὰ με ἰδῇτε, εὐθὺς ὡς δυνήθητε νὰ τὸ πράξητε.

» Ἐχω ἀνάγκην ν' ἀκούσω γλυκεῖς καὶ παρηγορητικούς λόγους καὶ νὰ φανερώσω τὴν θλίψιν μου εἰς εἰλικρινῇ σίλῃν.

» Α! πολὺ δίκαιον ἔχουσιν οἱ λέγοντες ὅτι ὁ πλοῦτος δὲν ἀποτελεῖ τὴν εὐδαιμονίαν!

» Πολλὰ συνέβησαν ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐπισκέψεώς σας. Δὲν νυμφεύομαι... Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σὰς εἶπω περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου περισσότερα σήμερον, τοῦτο θὰ σὰς ἐξηγήσω ὅταν λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς ἴδω.

» Ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου Σανζάκ. Κατοικεῖ ἐν ὁδῷ Γραμμῶν, ἀριθ. 17. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν εὐρίσκεται νῦν ἐν Παρισίοις· ὁ πατήρ μου μοὶ εἶπε πρὸ ὀλίγου ὅτι ἀνεχώρησε τῇ πρωΐᾳ ταύτῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ ὅτι μέλλει ν' ἀπουσιάσῃ ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας.

» Ο κ. ὑποκόμης Σανζάκ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, μ' ἐβλάψε πολὺ.

» Ἡ ἀρχαία μαθήτρια καὶ φίλη σας ὁλοψύχως ἀσπαζομένη ὑμᾶς,

« ΔΕΛΛΑ ΛΑΤΡΑΔ »

— Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ παράδοξον, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κόμησσα μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς· μήπως εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου Λατρὰδ συνένοχος τοῦ ὑποκόμητος; Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπίθανον, ἀλλὰ ἀπὸ ἑνα ἄθλιον, ὡς ὁ Σανζάκ, ὅλα εἶναι δυνατὰ.

Μολονότι δὲ ἦτο σχεδὸν βεβαία, κατὰ τὴν ἐπιστολὴν τῆς δεσποινίδος Λατρὰδ, ὅτι δὲν θὰ εὕρισκε τὸν ὑποκόμητα, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του, λαβοῦσα ἀμαζάν κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς ὁδοῦ Σαιντ Οὐέν.

Ἡ θυρωρὸς, πρὸς ἣν ἀπεταθῇ ἡ κόμησσα ἀπεκρίθη :

— Ὁ κύριος Σανζάκ ἀνεχώρησε σήμερον τὸ πρωὶ πολὺ ἐνωρὶς διὰ νὰ ὑπάγῃ, ὡς εἶπε, νὰ περάσῃ τὴν ἡμέραν εἰς τὸ Ρουέν

εἰς ἑνὸς φίλου του· ἡ ὑπηρετρία του νομίζει ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπόψε ἢ τὴν νύκτα, ἀλλὰ θ' ἀναχωρήσῃ πάλιν σχεδὸν ἀμέσως δι' ὀλίγον καιρὸν, διότι διατάζει νὰ τῷ ἐτοιμάσουν διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα θέλει νὰ πάρῃ μαζὺ του.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Ἐπιθυμεῖ ἡ κυρία νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά της ;

— Εἶναι περιττόν, ἀπεκρίθη, θὰ ἐπιστρέψω αὖθις τὸ πρωί.

Καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

Πληρώσασα δὲ τὸν ἀμαζηλάτην μετέβη περὶ τὰ ἄνω τοῦ βουλευτάρτου Ἀουσμαν, θέλουσα νὰ δοκιμάσῃ καὶ πληροφορηθῇ ἀκριβῶς περὶ πάντων ὅσα συνέβησαν ἀπὸ τῆς προτεριαίας.

Ἦλπιζε πρὸς ἐπίτευξιν τούτου εἰς τὸ ἀνδρόγυον Χαμινιόν, ὅπερ ἐν πολλαῖς περιστάσεσιν εἰδείχθη λίαν περιποιητικὸν πρὸς αὐτήν.

Καὶ τῇ ἐφάνετο μὲν πολὺ δύσκολον νὰ παρουσιασθῇ αὖθις εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ἀφ' ἧς ἀπεδιώξεν αὐτὴν πρὸ τινων ἡμερῶν ὁ σύζυγός της, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπρόκειτο περὶ τῆς θυγατρὸς της, ἡδυνήθη νὰ κατανικήσῃ τοὺς ἐνδοιασμούς της καὶ τὴν ἀποστροφὴν, καὶ ἐπωφεληθεῖσα στιγμὴν, καθ' ἣν οὐδένα ἐβλεπεν ἐν τῇ οἰκίᾳ, εἰσέδου λάθρα εἰς τὸ θυρωρεῖον.

Τὸ ἀνδρόγυον ἀφῆκεν ἀναφώνησιν ἐκπλήξεως εὐθὺς ὡς ἀνεγνώρισε τὴν παιδαγωγόν.

— Ἐμαθα ὅτι ἡ δεσποινὶς Χρυσανγὴ ἐγενεῖν ἄφαντος ἀπὸ χθὲς τὸ ἑσπέρας, εἶπεν ἡξεύρετε πόσον ἡγάπων τὴν προσφιλῆ μου μαθήτρίαν καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σὰς εἶπω, ὅτι συμμερίζομαι τὴν λύπην τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Δελώρμ. Ἀναλογισθεῖσα ὅτι ἐφάνητε πάντοτε καλοὶ πρὸς ἐμέ, ἐσκέφθην ὅτι δὲν θὰ ἠθέλατε νὰ μοὶ εἴπητε ὅτι ἡξεύρετε περὶ τοῦ λυπηροῦ γεγονότος, διὰ τοῦτο ἦλθα νὰ σὰς εὔρω.

— Μὰς συνεστήθη νὰ σιωπήσωμεν ἀπολύτως, ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ· ἀλλὰ σὰς, κυρία Δουράνδου, σὰς γνωρίζομεν καὶ ἡμποροῦμεν νὰ λύσωμεν τὴν γλώσσάν μας. Τί λέγεις σύ, Χαμινιόν ;

— Ἡξεύρετε ὅτι πάντοτε εἶμαι μὲ τὴν γνώμην σου.

— Τότε εἰπέ ὅτι γνωρίζεις εἰς τὴν κυρίαν παιδαγωγόν.

Ὁ Χαμινιόν δὲν ἐπέμεινε νὰ ἐπαναλάβῃ τοῦτο καὶ δευτέραν φοράν.

Προφανῶς ἐλογίζετο εὐτυχὴς εὐρίσκων εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσῃ τὴν εὐγλωττίαν του.

Διηγῆθη λοιπὸν τῇ κομῇσῃ μέχρι καὶ τῶν ἐσχάτων λεπτομερειῶν τὰς σκηνὰς τῆς προτεριαίας καὶ τὰς τῆς πρωΐας, προσέθεσε τὰς ἰδικὰς του παρατηρήσεις, συνοδευομένης ὑπὸ μακρῶν σχολίων.

— Ἀπὸ τότε, εἶπε περὶνῶν, ὁ κύριος Δελώρμ δὲν ἐπέστρεψεν ἐδῶ. Βεβαιότατα ἤρχισε νὰ ζητῇ τὴν δεσποινίδα Χρυσανγὴν. Α! πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ τὴν εὔρῃ εὐκόλως. Ἡ κυρία Δελώρμ εἶναι ἀπαρηγόρητος ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν τὴν εἶδε κἀνείς· καθεστὰ κλεισμένη εἰς τὸ δωμάτιόν

της καὶ κλαίει. Ὁ Λουδοβίκος περιμένει νὰ τοῦ δώσουν τὸν λογαριασμόν του. Ὁ κύριος Δελώρμ τὸν ἡμπούεισε νὰ ἐξέλθῃ χωρὶς τὴν ἄδειάν του, καὶ ἐπειδὴ δὲν τολμᾷ πλέον νὰ δεῖξῃ τὸ πρόσωπόν του, κάθεται κρυμμένος μέσα εἰς τὸν σταῦλον. Οὔτε ἔχει πλέον εἰς τὸν νοῦν του νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον διὰ νὰ παίξῃ πικέτο. Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ μικρὸν πρᾶγμα, ἀκούεις ἐκεῖ, ν' ἀφήσῃ ἓνας ἀμαζηλάτης νὰ τοῦ πάρουν τὸ ἄλγο καὶ τὴν ἀμαζάν του! τέτοιο πρᾶγμα δὲν ἀκούσθηκε ποτέ. Πρὸ ὀλίγου ἦλθεν ἓνας καὶ τὸν ἐζητοῦσε...

— Νομίζω ὅτι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐζητοῦσε εἶναι ἄνθρωπος τῆς ἀστυνομίας, εἶπεν ἡ γυνή.

— Καὶ εἰς τοὺς δύο μας ἀφάνηκε σὰν ἄνθρωπος τῆς ἀστυνομίας. Τέλος πάντων συνωμίλησαν εἰς τὸν σταῦλον περισσότερον ἀπὸ μίαν ὥραν, ἀλλὰ δὲν ἡξεύρω τί εἶπαν. Αὐτὰ ἡμπορῶ νὰ σὰς εἰπῶ, κυρία Δουράνδου.

Ἡ κόμησσα ἐθεώρησεν ἀρκετὰς τὰς πληροφορίας ταύτας, εὐχαριστήσασα δὲ τὸν κ. Χαμινιόν καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἀπῆλθεν.

ΙΑ'

Ἀπέναντι τοῦ Σανζάκ.

Τὴν ἐπομένην περὶ πῆν ὁδόνην τῆς πρωΐας ἡ κόμησσα Δελασέρ εὐρίσκετο ἐν τῇ ὁδῷ Γραμμῶν.

— Ἐπέστρεψεν ὁ κύριος Σανζάκ ; ἠρώτησε τὴν θυρωρόν.

— Ναί, ὁ κύριος Σανζάκ ἐπέστρεψε τὴν νύκτα πολὺ ἀργά· πιθανόν νὰ μὴ ἐσηκώθηκεν ἀκόμη, ἀλλ' ἔαν ἔχετε ἀνάγκην ἀπολύτον νὰ τοῦ ὁμιλήσετε, ἡμπορεῖτε ν' ἀναβῆτε εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα.

Ἡ κόμησσα ὡρὰ καὶ τρέμουσα σύσσωμος ἀνέβη τὴν κλίμακα καὶ ἐκρούσε τὸν κώδωνα. Τὴν θύραν ἤνοιξεν ἡ ὑπηρετρία, ἥτις ἐποίησε κίνημα ἐκπλήξεως, βλέπουσα νεκράν γυναῖκα ἄγνωστον εἰς αὐτήν.

— Ποῖον ζητεῖτε ; ὑπέλαβεν αὕτη.

— Τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ.

— Νομίζω ὅτι ἐσηκώθη, ἀλλὰ δὲν ἡξεύρω ἔαν θὰ ἔχῃ καιρὸν νὰ σὰς δεχθῇ. Πῶς ὀνομάζεσθε ;

— Κυρία Δουράνδου.

Ἡ ὑπηρετρία ἐκλείπε τὴν θύραν καὶ ἐτρέξεν ἵνα ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν κύριόν της τὴν ἄφισιν τῆς γυναικὸς· ἡ κόμησσα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ὁ ὑποκόμης, ἀκούσας τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Δουράνδου, ἀνεσκήρτησε καὶ ὡχρίασεν ὀλίγον· ἦτο εὐκόλον νὰ παρτηρήσῃ τις ὅτι ἡ πρωὶνὴ ἐκείνη ἐπίσκεψις δὲν τῷ ἦτο ποσῶς εὐάρεστος· βεβαίως δὲν ἀνελογίσθη ποσῶς τὴν κόμησσαν.

— Νὰ τὴν διώξω ; ἠρώτησεν ἡ ὑπηρετρία.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη.

Καὶ γενόμενος ἤδη κύριος ἐαυτοῦ, ἐβλεπε τὰς ὠρελίας, ἃς ἡδύνατο νὰ καρπωθῇ ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης.

Φορέσας ὁ ἐπανωφόριον ἐνωπτίσθη καὶ

διὰ τῶν χειρῶν διηυθέτησε τὴν κόμην. Τοῦτου γενομένου, μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ μὲ ἀκτινοβόλον βλέμμα ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ τοῦ δωματίου καὶ ἐσπευσεν εἰς προ-ὑπάντησιν τῆς κομήσσης.

— Σεῖς, σεῖς ἐδῶ, εἰς τὴν οἰκίαν μου ! ἀνέκραξεν ἐπιτηδευόμενος ἐκπληξιν καὶ προσποίησιν. Ἄ ! πόσον χαίρω, ἀλλὰ τί λέγω χαίρω, πόσον εἶμαι εὐτυχής ! τοιαύτην εὐτυχίαν δὲν ἤλπιζον !

Ἡ κόμησσα, ἥτις δὲν ἐπερίμενε τὸ παράπαν τοιαύτην ὑποδοχὴν, ἐμεινεν ἐκστατική.

— Ἄλλ' εἰσέλθετε, ἐπανελάθεν ὁ ὑποκόμης ἀνοίξας τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ὅταν ἡ νεαρά γυνὴ εἰσῆλθεν, ἐκείνος ἔκλεισε τὴν θύραν, ἐξηκολούθησε δὲ μετὰ τόνου παραφόρου :

— Ὅχι, δὲν ἤμπορῶ νὰ συνέλθω ἐκ τῆς ἐκπληξέώς μου· εἶμαι καταχαρούμενος . . .

Ἄλλ' ἡ περυσία σου εἰς τὴν οἰκίαν μου, κυρία κόμησσα, φεῦ ! δὲν τολμῶ πλέον νὰ εἶπω προσφιλῆς Ἑλένη, δηλοῖ ὅτι ἔχεις τὴν ἀνάγκην μου, ὅτι ἔρχεσαι νὰ μοῦ ζητήσης κατὶ τι. Περιττὸν νὰ σοὶ εἶπω, ὅτι εἶμαι εἰς τὴν διαθεσὴν σου· ἐὰν ἤμπορῶ νὰ σοὶ φανῶ χρήσιμος, νὰ σοῦ ἀποδώσω κλημῖαν ἐκδούλευσιν, θὰ ᾔηναι τοῦτο νέα εὐδαιμονία δι' ἐμέ. Μὴ μένης ὀρθία, σὲ παρακαλῶ, κάθησε.

Ἡ κόμησσα ἔλαβε καιρὸν νὰ συνέλθῃ. Χωρὶς δὲ νὰ δεχθῇ τὸ κάθισμα, τὸ ὅποιον τῇ προσέφερον ὁ ὑποκόμης, τῷ εἶπε μετὰ διατόρου φωνῆς :

— Κύριε Σανζάκ, ἀπὸ προχθὲς τὸ ἐσπέρας ἡ δεσποινὴς Χρυσανθὴ Δελώρμ, ἡ ἐὰν θέλῃς, ἡ δεσποινὴς Λουκία Δελασέρ ἐγένετο ἄφαντος· ἔκλεψαν τὴν κόρην μου, κύριε Σανζάκ.

Μεταβαλὼν αἴφνης προσωπεῖον ὁ ὑποκόμης,

— ὦ ! ἀνέκραξεν οἶονεὶ κατάπληκτος, τί μοῦ λέγεis ; ἔκλεψαν τὴν δεσποινίδα Δελασέρ, τὴν θυγατέρα σας ; Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι φοβερόν δυστύχημα ! Πῶς συνέβη ;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κομήσσης ἀπήστραψαν.

— Πῶς συνέβη, κύριε Σανζάκ ; Ἄ ! τὸ ἤξευρες καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον !

— Ἐγὼ ἤξεύρω ; . . . ὑπέλαβε παρατηρήσας αὐτὴν ἐκθαμβος· μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐννοῶ τί θέλεις νὰ εἶπῃς.

— Κύριε Σανζάκ, ἀνταπήντησεν ὀρθομένη ἐναντι αὐτοῦ μὲ ἀπειλητικὸν βλέμμα, ἡ κόρη μου ἀνηρπάγη ὑπὸ δύο ἀνθρώπων. οἱ δύο αὐτοὶ εἶναι συνένοχοί σου, σὺ τοὺς ἐπλήρωσες διὰ νὰ διαπράξουν τὸ κακούρημα αὐτό !

— Μὲ κατηγορεῖς, ἐμέ, ἐμέ ! ἀνεφώνησεν.

— Ναί, σὲ κατηγορῶ !

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ἀνοησία, κυρία κόμησσα, ἡ θλιψὶς σὲ παραφέρει, δὲν ἔχεις τὸ λογικόν σου !

— Ὑποκόμη Σανζάκ, ἀνέκραξεν ἀνατριχῶσα, ἔρχομαι νὰ ζητήσω παρὰ σοῦ τὴν κόρην μου, καὶ σὲ διατάσσω νὰ μοὶ τὴν ἀποδώσης.

— Τί ! ὑπέλαβε μετ' ὀργῆς ἐπιμένεις ἀκόμη πιστεύουσα . . .

— Ἄ ! πρόσεξε, πρόσεξε, τὸν διέκοψεν

ἀποτόμως, δὲν γνωρίζεις ἀκόμη τί δύναται νὰ πράξῃ μία μήτηρ, ὠθουμένη εἰς ἀπόγνωσιν ! . . . Τί ἔκαμες τὴν κόρην μου ; ποῦ εἶναι ; Σοῦ λέγω καὶ πάλιν, δὲς μοι τὸ τέκνον μου !

— Κ' ἐγώ, κυρία κόμησσα, σᾶς λέγω καὶ πάλιν ὅτι σὲ παραφέρει ἡ λύπη σου. Βεβαίως ἐννοῶ τὴν ἀπελπίσιν σου καὶ σὲ λυποῦμαι ναί, σὲ λυποῦμαι εἰλικρινῶς. Ἐὰν ᾔσο εἰς κατὰστασιν νὰ σκεφθῇς, δὲν θὰ μὲ κατηγορεῖς διὰ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου δὲν ἐγνωρίζον. Ἐλα, σὲ παρακαλῶ, πρᾶυνθητι, καὶ ἐὰν ᾔναι δυνατόν ἀκουσέ με. Ἐὰν ἡ κατηγορία αὕτη ἐγένετο ὑπὸ ἄλλου θὰ τὴν ἐθεώρουν ὡς ὕβριν θανάσιμον· ἀλλὰ σὺ, κυρία κόμησσα, δὲν μὲ ὕβρις, ἔχεις δικαίωματα, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ παρεχώρουν εἰς κανένα ἄλλον. Ὅχι, δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτόν μου προσβεβλημένον, ἀλλὰ πολὺ τεθλιμμένον, διότι βλέπω ὅτι ἡδυνήθης νὰ μὲ ὑποπεύσῃς, ἐμέ, ὁ ὁποῖος θὰ ἐθυσίαζον τὴν ζωὴν μου ὑπὲρ σοῦ ! Καὶ διατί, σ' ἐρωτῶ, διατί νὰ ἀρπάσω τὴν θυγατέρα σου ; πρὸς ποῖον σκοπὸν ;

— Ἄ ! δὲν τὸ ἤξεύρω διόλου !

— Μήπως διότι σὲ ἀγαπῶ σήμερον περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε ; Τὸ τοιοῦτον ὅμως θὰ ᾔτο μωρόν, θὰ σοὶ ἐδίδον δὲ καὶ παράδοξον τεκμήριον τῆς πρὸς σὲ ἀγάπης μου. Τέλος πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μία αἰτία· ποῦ δ' εὐρίσκεις αὐτήν ;

— Ἡ ἐκδίκησις ! εἶπεν ὑποκῶφως ἡ κόμησσα.

— Ἀλλὰ ποῖαν ἐκδίκησιν ἐννοεῖς ; ὡς πρὸς τί ;

— Μισεῖς τὸν κόμητα Δελασέρ.

— Μισῶ τὸν κόμητα Δελασέρ ;

— Σὺ δ' ἴδιος μοὶ τὸ εἶπες.

— Ἀλλοτε, πρὸ εἰκοσι σχεδὸν ἐτῶν εἶχον τῶντι παράπονα κατὰ τοῦ κόμητος.

— Τί σοῦ ἔκαμε ;

— Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς ;

— Ναί.

— Λοιπὸν ὁ κόμης Δελασέρ ᾔτο ἡ αἰτία νὰ διαλυθῇ λαμπρότατος γάμος, τὸν ὁποῖον ἐμελλον τότε νὰ συναψῶ. Ἐκτοτε ὅμως ἐλησμονήθη.

— Δὲν εἶσαι ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι λησμονοῦν, ἀνταπήντησεν, ἡ κόμησσα παρατηροῦσα τὸν ὑποκόμητα ἀτενῶς ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν· ἐφύλαξες τὸ μῖσός σου καὶ σφοδρὰν οἶψαν πρὸς ἐκδίκησιν.

— Ὅρκίζομαι ὅτι δὲν αἰσθάνομαι μνησικακίαν.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπεν ἡ κόμησσα κινουσα τὴν κεφαλὴν.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐπανελάθεν ὁ ὑποκόμης δὲν εἶναι καὶ λόγος νὰ σὲ κάμω νὰ ὑποφέρῃς, διότι ἐγὼ ἐμίσουν τὸν κόμητα Δελασέρ.

— Ἡξεύρω ὅτι εἶσαι ἱκανὸς τὰ πάντα νὰ πράξῃς.

— Δὲν ἐπίστευον ὅτι θὰ ἡδύνασο νὰ μὲ κρίνης τοιοῦτοτρόπως. ἀνταπήντησε δάκνων τὰ χεῖλη· τῇ ἀληθείᾳ, Ἑλένη, φέρεσαι λίαν σκληρῶς.

Τὸ δεύτερον ᾔθη ὁ ὑποκόμης ἐπρόφερε μετὰ τσαύτης οἰκειότητος τὸ ὄνομα τῆς Ἑλένης, ἡ κόμησσα ὅμως ἀπηξίωσεν ἐξ

ἀποστροφῆς νὰ τῷ παραστήσῃ ὅτι τὸ τοιοῦτον δὲν τῇ ἤρεσκε ποσῶς.

— Ἀλλὰ ἄς ἐπανελάβωμεν εἰς τὴν δεσποινίδα Δελασέρ, ἐξηκολούθησεν. Ἀνηρπάγη, αὐτὸ εἶναι γεγονός, καὶ ζητεῖς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἤρπασε.

— Τὸν κακούργον, κύριε, τὸν ὁποῖον ὁ νόμος τιμωρεῖ.

— Ἔστω. Διὰ τὸ κακούρημα ὅμως αὐτὸ ὑπάρχουν περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ νόμος δεικνύται ἥκιστα αὐστηρὸς· ἐννοῶ τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀπαχθεῖσα νεᾶνις, ἀνήλικος ἢ μὴ, εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ συνένοχος.

— Καὶ τολμᾶς νὰ εἶπῃς, κύριε, ὅτι ἡ θυγάτηρ μου . . .

— Τολμῶ ἀπλῶς νὰ ἀποκριθῶ, διέκοψεν αὐτὴν ἡπίως καὶ χωρὶς διόλου νὰ ὑποθέσω, τὸ ὅποιον δικαιοῦμαι πληρέστατα, διότι ἐπὶ τέλους τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ θυγάτηρ σου δὲν ἀνηρπάγη μὲ τὴν ἰδίαν αὐτῆς συγκατάθεσιν.

Ἡ κόμησσα, ἥτις οὐδὲν ἐσκέφθη τοῦτο, ἡσθάνθη αἴφνης σφοδρὰν συγκίνησιν.

— Εἰσέρχομαι εἰς τὸ ζήτημα, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης, διότι ἀνακαλύψας ὅτι ὁ κόμης καὶ ὁ θυγάτηρ αὐτοῦ εὐρίσκοντο εἰς Παρίσιους, ἐπεθύμουν νὰ φανῶ χρήσιμος πρὸς σέ, ἐπειδὴ δ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, σοὶ προέτεινα ν' ἀναχωρήσωμεν εἰς Ἀμερικὴν ἢ εἰς ἄλλο μέρος, ἀφοῦ σοὶ ἀπέδιδον προηγουμένως τὴν θυγατέρα σου, ἀρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πατρός της, συνεπέρανες δὲ ὅτι ἐγὼ μόνος θὰ ᾔμην ὁ αὐτουργὸς τῆς ἀπαγωγῆς τῆς δεσποινίδος Δελασέρ. Ἡπατήτης ὅμως. Ἐπειδὴ δὲν ἡδυνάμην νὰ τὸ πράξω εἰμὴ πρὸς χάριν σου, διὰ τὸ συμφέρον σου, ὥφειλες νὰ σκεφθῇς ὅτι δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ ἐνεργήσω, χωρὶς νὰ σὲ προειδοποιήσω, χωρὶς νὰ λάβω τὴν ἀδείαν σου. Λοιπὸν, ἀντὶ νὰ μὲ κατηγορῇς τόσον εὐκόλως, διὰ νὰ μὴ εἶπω τόσον ἐλαφρῶς, ὥφειλες νὰ ζητήσης ἀλλοῦ τὸν αἴτιον.

— ὦ ! δὲν σὲ κατηγορῶ. Ἐν τούτοις, καθ' ἣν στιγμὴν σοὶ προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου, σὺ ἐγείρεσαι ἐνώπιόν μου μὲ βλέμμα ἀστραπηθόλον καὶ μὲ ἀπειλεῖς, δὲν ἡξεύρω κ' ἐγὼ μὲ ποῖον ἐκδικητικὸν κεραυνόν ! Εἶναι σωστὸν αὐτό ;

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΛΕΓΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου
Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πι-
στῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανά-
στασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημέ-
νων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς
τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς
Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ
ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυ-
θιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ.
ταχυδρομικῶν τελῶν.